

KOSTELECKÝ ANDĚL

Věstník Římskokatolické farnosti sv. Andělů strážných
v Kostelci nad Černými lesy

Číslo 7. XVII.ročník Vychází v červenci 2019

Vážení čtenáři,

Milí přátelé, Pán Ježíš rozesílá dvaasedmdesát učedníků, kteří mají připravovat lidi míst, kam Ježíš chce přijít. Rozesílá je po dvou, jednak proto, že svědectví bylo přijímáno, když o něm svědčili dva svědci, ale možná i proto, aby se navzájem podporovali v modlitbě a spolupráci a také mohli být svědky Kristovými v lásce. „Podle toho poznají, že jste moji učedníci, budete-li mít lásku k sobě navzájem,“ řekl Pán Ježíš. Mají být především svědky v lásce. Tak správně reprezentují Ježíše. Měli být mírní a i pokorní jako ovečky. Ovcemi mají zůstat, i kdyby kolem nich byla spousta vlků. Nesmí přijmout vlčí morálku. Nemyslet na zisk- nenoste měšce. „Zadarmo jste dostali, zadarmo dávejte,“ řekl Pán Ježíš. Nechtít se zajišťovat -nenoste mošnu. Ze života sv. matky Terezy je znám dopis, ve kterém jednomu dobrodinci děkuje, ale zároveň odmítá velký dar pro její chudé sestry. Důvodem je, aby se nezajišťovaly a žily z Boží prozřetelnosti. Rozeslaní učedníci měli být také skromní- neměli mít opánky. „S nikým se na cestě nepozdravujte.“ Neměli se zbytečně vybavovat. On když se člověk zastaví, potom se dá do hovoru a najednou někdo něco řekne, co se třeba neslučuje. A jak hned můžeme hlásat Boží království. Na co navážeme? A proto: Měli předávat šalom. Pokoj a dobro- jak to mají františkáni v pozdravu. Pokoj, ve kterém je pravda, dobro, láska, zalíbení, které má Bůh v člověku. No a mají s pokorou přijímat, co jim lidé v tom domě dají. Nemají si vybírat. Mají přinášet Ježíšovo učení, jež nám otevírá vhléd do Božího království, seznamovat lidi s moudrým Božím řádem. Vždyť přicházeli k lidem, kteří museli pracovat a nemohli se věnovat duchovním věcem. Jak je to pěkně vystiženo v knize Sirachovce v 38. a 39. kap.“ Jak se může věnovat moudrosti ten, kdo drží pluh, honí dobytek atd., když je zaměstnán prací o ně? Řemeslník, který pracuje v noci jako ve dne. Kovář, který se celým srdcem snaží, aby dokončil dílo, a nejde spát, dokud nedokončí. Hrnčír je přeplněn starostmi o své dílo a nejde proto spát. Ti všichni spoléhají na své ruce a každý si ve svém řemesle moudře počíná. Bez nich není možné vybudovat město. Jsou oporou stvoření v tomto věku, i když se jejich modlitba týká jen díla dne. „Někteří však mají výhodu: Sir 38, 24: „Moudrost pisaře roste ve volné chvíli klidu, a kdo je ušetřen starostí, může se věnovat moudrosti. Ten kdo šanci mít čas, tak se potom může věnovat duchovním věcem. V Sir kap. 39. se píše o tom, kdo je povolán, tak má možnost vyhledávat moudrost, zabývat se proctvími, znát pořekadla, ozřejmit si smysl podobenství, vyhledávat skryté

smysl přísloví, zkoumat dobré i zlé, jak je to ve světě, atd. Představme si to tak. Přijdou pocestní, přijmou je do domu a oni začnou vyprávět, tedy předávat právě tu moudrost. Oni vyprávějí, domácí asi mlčí, protože jsou zvědaví na nové věci. Možná si třeba z literatury pamatujeme, jak se popisovaly ony večery. Učedníci vyprávějí, co získali od Pána Ježíše. A tak mohli posloužit myšlenkami, aby se podnítila mysl a osvěžil duch. Boží moudrost, nadhled víry, styl život podle Krista mohli nabídnout. Boží moudrost.“ Co prospěje člověku, kdyby získal celý svět, ale utrpěl škodu na duši? Jakou náhradu dá za svou duši?“ Hledisko víry: Tak Bůh miloval svět, že dal svého jediného Syna, aby žádný, který v něho věří, nezahynul. Bůh má člověka rád, to potřebovali slyšet. I my dnes potřebujeme žít styl života podle Krista. Jak to Ježíš dělal: Obracel se k Otcí. Řečeno pro nás: Pozvi i ty Boha do svého života. Udělej mu místo na lavičce svého života. Představme si život jako lavičku. My na ní sedíme. Neměli bychom se na ní chovat tak, že všechny ostatní vytlačíme i Boha, který nás na tu lavičku posadil. A další, kteří tam již seděli, a my jsme si přisedli a měli se o ostatní na té lavičce starat, tj. přírodu, květiny, zvířata atd. Pán Ježíš obdivoval lilie polní – květiny, mluvil o nebeském plectvu a najednou my lidé se roztahujeme a všechny z té lavičky života vyhazujeme a nikoho tam nechceme pustit sednout. Přičemž ta lavička není naše. Je Boží. Ale my jsme si na ní sedli. Je pravda, že tady místo máme, ale nemáme zabrat všechna místa. Máme na ní pozvat další: tj. celou přírodu. Zatím ji vytlačujeme a zatlačujeme. Jen v naší zemi za pár desítek let ubylo na 300000 ha půdy. A co jinde? A naše evropsko-americká civilizace by měla také udělat místo dětem. Zatím je často vytlačuje náš blahobyt a my se jej nemůžeme zbavit. Tak nás již spoutal. Jak můžeme potom slyšet slova Pána Ježíše: „Nechte maličké přicházet ke mně. „ Milí přátelé, jsme jako učedníci Ježíšovi pozváni k vydávání poselství o Ježíši, o tom jak jednal s lidmi, jak se díval na přírodu, jak žil skromně, aby vůbec měl čas na druhé a možná i síly pro ně. Kolik mohl mít volna, ale on to využil pro nás. A jak jednal ohleduplně vůči člověku a i stvoření. On dával život. My, kteří se hlásíme ke Kristu, ochraňujeme přírodu. Modleme se za její dobré spravování. Modleme se i za dobrý hospodářský model pro společnost. Zvu vás také na poutě do přírody, na kterých chválíme, děkujeme, prosíme za výše zmiňované.

J. Lízner, administrátor

Událo se:

Poutě do přírody: z Vitic do Močedníka a z Kostelce do Brníka, kde jsme potom slavili pout' sv. Petra a Pavla.

V neděli na Slavnost Těla a Krve Páně přijalo šest dětí první svatě přijímání.

Modleme se, aby se ke Kristu obracely celý život.

V sobotu 15.6. se konala pout' do Lehnice a Křešova. Díky paní Strachové, jež pout' připravila a zabezpečovala.

Ve farnosti se opravují kostely: Vitice (věž), Kozojedy (krovy, střecha), Malotice (věž), Svojšice (střecha), Aldašín (omítky, strop), Kouřim (plášť kostela), Svojšice (krov a stropy fary). Chystá se projekt k opravě fary v Kouřimi.

Připravuje se: poutě do přírody.

Václav Eliáš Lenhart

Václav Lenhart se narodil před 275 lety 20. července 1744 v Bošovicích. Nejprve působil jako myslivecký mládenec v Dyjákovcích na lichtenštejnském panství v Moravském Krumlově, pak povýšil na osobního myslivce knížete a od roku 1775 působil jako nadlesní na panství rumburském. V roce 1788 byl jmenován přednostou lesního úřadu a inspekčním úředníkem v Kostelci nad Černými lesy, kde pak byl v roce 1790 jmenován lesmistrem.

Václav Lenhart byl zakladatelem české lesnické vědy a vlastním nákladem vydal v roce 1793 svou první českou odbornou lesnickou knihu *Zkušené naučení k velmi potřebnému již za našich časů osetí lesův, ku kterémuž ještě jiná velmi užitečná naučení o povinnostech myslivce lesův dle zkušenosti dokonale hledícího přidána jsou.*

V roce 1802 vyšel ve Vídni soubor lesních instrukcí pro lichtenštejnské lesy, jejichž byl spoluautorem.

Zemřel v Kostelci 1. května 1806. V roce 1958 byl vztyčen ve voděradských lesích u studánky nad hrází Jevanského rybníka pamětní kámen připomínající Václava Eliáše Lenharta.

Lichtenštejnové se zasloužili o udržení a zušlechtění lesů na svém černokosteleckém panství, k péči o svoje lesy povolali skutečné odborníky. Jedním z nich byl právě Václav Eliáš Lenhart.

Jan Haluza

JUDr. Jan Haluza se narodil 12. července 1914 ve Šternově, dnešním Újezdu u Brna. Těsně před německou okupací Československa v roce 1939 promoval na brněnské právnické fakultě. Od mládí se věnoval sportu, přivezl si medaile z katolických olympiád ve Vídni a Lublani. Běhal za Atletický klub Baťa Zlín, kde se setkal s Emilem Zátopkem a stal se jeho prvním a jediným trenérem.

Po válce se zapojil do politiky jako člen Československé strany lidové. Po únoru 1948 byl zatčen a odsouzen k šesti letům těžkého žaláře. Pak ho komunisté ještě obvinili z členství ve skupině doktorky Milady Horákové. Kromě několika věznic prošel mnoha lágry „jáchymovského pekla“. V táboře Bratrství ho obvinili ze špionáže na Jáchymovsku, za což mu hrozil trest smrti. Při vyšetřování jáchymovské špionáže se nakazil tyfem a nakonec ztratil paměť. Po propuštění na svobodu v roce 1954 ho nadále sledovala StB.

Řadu let vykonával doktor Haluza podřadná povolání a teprve v 60. letech se mohl začít věnovat právnické praxi. Po listopadu 1989 byl oceněn řadou vyznamenání. Jan Haluza zemřel 25. srpna 2011.

Vybral R. Jozíf

O neodpuštění

(podle knihy Roberta Dojčára Po proudu plavou jenom chcíplé ryby, vydalo Karmelitánské nakladatelství)

Neodpuštění v našem duchovním životě připomíná jízdu autem se zataženou ruční brzdou. Odráží se v kvalitě našich mezilidských vztahů, narušuje naši duševní stabilitu a rovněž ovoce našeho každodenního snažení je pak jakési jalové. Týká se všech lidí bez rozdílu, ať už jsou věřící, nebo nejsou. Problém je, že svět kolem nás dnes vytěsňuje pojmy jako vina nebo hřích. Naučili jsme se mluvit raději o pocitech viny, sebevýčitkách. Pojem hřích jsme nahradili slovem problém. Dnes nikdo nepomlouvá, nezávidí, nedělá rozbroje ve vztazích, nepodvádí – dnes má každý jen vztahový problém. A máme pocit, že kde není vina, tam není třeba žádat o odpuštění.

Vsadili jsme na to, že postačí vyřešit problém, aniž bychom se museli sklonit a říci: „Promiň, odpusť, mrzí mě to, je mi to líto.“ Snažíme se pocity viny řešit psychoterapií, ale výsledek je podobný, jako když na zhnisanou ránu dáme obvaz, aniž bychom předtím ránu odborně vyčistili a překryli antibiotikem. Problém tím nevyřešíme, jen ho vytěsníme a přesuneme jinam. A on se nám, potvora, transformuje třeba do úzkostné poruchy nebo tělesného příznaku. Přitom by stačilo tak málo. (Krásně o tom píše Katka Lachmanová v knize Vězení s klíčem uvnitř.)

Někdy mohu nabýt dojmu, že svým neodpuštěním nejvíce potrestám člověka, který mi ublížil. Že je to spravedlivé a ten člověk si to zaslouží. Možná ano – ale pravdou je, že tím často ještě víc ublížím sám sobě. Vzpomínka na křivdu mě pak ještě dlouho stravuje, jsem plný hořkosti, trápím se. Hrozí, že se postupně uzavřu do izolace, do vězení vlastního neodpuštění. Mám tam sice klid od tohoto bolavého vztahu, ale za cenu zřeknutí se vlastní svobody v něm. A v tomto vězení, v této hibernaci, mohu ustrnout i na několik let. Tato vězeňská kobka má ale jednu zvláštnost. Její dveře mají kliku nikoli zvenku, ale překvapivě zevnitř. A tou klikou, tím klíčem, který mi umožní vyjít znovu ven do svobody, je mé rozhodnutí odpustit. Jde o akt mé vůle, nikoli pocitů.

Toto rozhodnutí budu muset udělat třeba ještě stokrát, než se v mém srdci něco pohne a zavládne tam opravdový Boží pokoj. Tím také neříkám, že se nic nestalo, že si ten druhý nezaslouží trest. Jen se vzdávám práva být vykonavatelem pomsty, práva přát tomu člověku zlo, a roli soudce přenechávám Bohu. Dávám mu tím současně prostor, aby mé rány na duši uzdravil, a je-li to jeho přání, aby dal tomuto pošramocnému vztahu druhou šanci.

Z webu Pastorage.cz vybrala Jindra Malíková

Pražské slunce v Loretě

Eva Ludmila Františka, vdova po nejvyšším hofmistrovi Českého království Vilému Albrechtovi z Kolowrat, byla nejen zámožná, ale i zbožná a chtěla zvelebit pražskou Loretu.

Tamním kapucínům proto odkázala přes 6 000 diamantů a veškeré zlato a stříbro ze svých svatebních šatů (viz obrázek dole). Tento dar umožnil vznik nejcennější české barokní monstrance známé jako Pražské slunce.

Tento liturgický předmět vyhotovil vídeňský zlatník Känischbauer ve spolupráci s klenotníkem Stegnerem na návrh barokního architekta Jana Bernarda Fischera z Erlachu.

Monstrance je vysoká téměř metr, váží přes 12 kg a její středovou schránku zdobí 54 zlatých paprsků, posázených 6 222 diamanty.

Když ji mistři 2. července 1699 dokončili, musela ji na cestě z Vídně do Prahy doprovázet ozbrojená eskorta.

O její jedinečné kráse se lze dodnes přesvědčit v expozici Loretského pokladu.

Vybral R.Jozíf

Mariánská poutní místa 54. Hejnice – Chrám Navštívení Panny Marie

Hejnice jsou malebným poutním místem, kam přicházejí poutníci za soškou, která je od pradávna pojmenována jako Mater Formosa – Spanilá Matka - pro její na gotiku neobvyklou usměvavou tvář.

V letech 1722 až 1729 vybudoval Tomáš Haffenecker podle plánů Johana Bernarda Fischera z Erlachu dnešní honosný chrám Navštívení Panny Marie, obklopený ambitem z roku 1676. Ke slavnostnímu vysvěcení rozestavěného chrámu došlo 1.července 1725.

Těžké časy zažily Hejnice za vlády Marie Terezie a Josefa II. Dekret z 6.července 1757 zakázal téměř všechna procesí. Cennosti byly odvezeny do Vídně a chrám rychle chátral.

Teprve v roce 1900 začaly jeho opravy, které financoval hrabě Clam-Gallas.

V roce 1936 u příležitosti výročí 725letého trvání hejnického poutního místa byl kostel povýšen na baziliku minor. Zajímavé je, že ale není uveden v oficiálním seznamu českých bazilik.

Po druhé světové válce museli odejít františkáni německé národnosti a zbývající řeholníky pak zatkla StB v roce 1950. Z kláštera se stal koncentrační tábor pro představené řeholních společností, kteří odtud odcházeli pracovat do místní porcelánky a textilky.

V roce 1990 došlo za nového faráře Miloše Rabana († 7.ledna 2011) k celkové rekonstrukci kláštera a jeho přeměně na „Mezinárodní centrum duchovní obnovy“. Klášter znovu vysvětil 5. ledna 2001 velvyslanec Vatikánu v České republice arcibiskup Giovanni Coppa.

R.Jozíf

Z historického kalendáře

- 2.července 1959** zemřel Josef Vajs, katolický kněz, český filolog, slavista a spisovatel (60 let)
- 10.července 1099** zemřel El Cid, španělský národní hrdina z období boje proti maurské okupaci (920 let)
- 11.července 1919** brevem papeže Benedikta XV. byla velehradská kolej vyznamenána titulem „Papežská kolej“ a vzata pod ochranu Apoštolské stolice (100 let)
- 12.července 1364** byl jmenován pražským arcibiskupem Jan Očko z Vlašimi (655 let)
- 14.července 1679** zemřel Giovanni Domenico Orsi de Orsini, český barokní stavitel a architekt italského původu (340 let)
- 16.července 1919** se na radu papeže Benedikta XV. vzdal úřadu pražského arcibiskupa hrabě Pavel Huyn (100 let)
- 19.července 1924** narodila se Anička Zelíková, řeholnice (95 let)
- 20.července 1969** první lidé (američtí astronauti) přistáli na Měsíci (50 let)
- 22.července 1619** zemřel sv. Vavřinec z Brindisi, italský kapucín, učitel církve (400 let)
- 25.července 1564** zemřel český král Ferdinand I., který se zasloužil o obnovu pražského arcibiskupství v roce 1561 po 140 letech sedisvakance (455 let)
- 26.července 1989** byli jmenováni noví biskupové: Josef Koukl a František Vaňák (30 let)
- 28.července 1944** zemřel Josef Schinzel, světící biskup olomoucký (75 let)
- 30.července 1224** zemřel Ondřej, od roku 1214 18.pražský biskup, obhájce práv a svobod církve. Jeho tělesné ostatky pochovány na Velehradě a hlava uložena v katedrále sv. Víta (795 let)
- 30.července 1674** zemřel Karel Škréta, jeden z největších českých malířů (345 let)
- 30.července 1419** První pražská defenestrace, kdy byli protihusitští novoměstští radní zabiti svržením z okna radnice, je považována za počátek husitských válek (600 let)

Uzávěrka příštího čísla je 27. července 2019

STOUPNĚTE SI NA ZAČÁTKY CEST,
VYHLÍŽEJTE A PTEJTE SE:
KTERÁ CESTA JE DOBRÁ?
PO TÉ SE VYDEJTE
A NAJDETE ODPOČINEK
PRO SVÉ DUŠE.

(Bible, Jer 6,16)

Všem čtenářům přejeme požehnané prožití prázdnin nebo dovolené, načerpání nových sil i dostatek času pro obnovu a posílení vztahů k Bohu a k vašim blízkým.

Pamatujte, že slovo rekreace pochází z latiny a znamená: re - creatio, neboli znovu – stvoření.

Vaše redakce

***Program bohoslužeb v našich farnostech
a další akce ve farnosti jsou ohlašovány při ohláškách
nebo je sledujte na farním webu,
který je na adrese:
www.farnostkostelec.cz***

Neprodejné. Jen pro vnitřní potřebu.